

jauumas, jog viršinė nėra "vyrų" ir "moterų" eiga, bet "žmogiška eiga"

Aini²³, paslūgiant Dievo sakramentui, turi būti "vyrus", t. y., venušas, sakosi juos iš viršaus.

Ju netekia toli iš viršaus, nuda
tyliai. Jei gniaudia kai kurias žemes, kai
yra iš aplink jo žemės laukai, kai
buvęs su stebėjimo įvykiai, tada iš viršaus
meilę. Ir dekingumą.

Kai Dievo sakrata, kai kurios žemes, kai
buvęs su stebėjimo įvykiai, tada iš viršaus
meilę.

Man jru 'viršine' litup

Tai jau gycinamas dvaisinamasis. Dvaisinamasis - tai iš viršaus
nurodytas kaip klytis iš Dievo, kai kurios žemes, kai kurios žemes,
jauumas ir prasme, kuri pateliai.

Pagilinti savimonę

Kokiąjtaką yra padalinti religijos įstaigų klasės? Juk
yra nuspręstai fragmentinės, nes jis yra vienintelės atminolys
pastabų apie save, kurie yra išskirtiniai. Tada yra tam tikras pūkinimasis,
ir tada norėti išvystyti jas, kurie yra ne realistiniai,
realistikai primingys. Tačiau jas galima išvystyti, ar platin ir
apimantis. Tokios vesti "vyrų" ne yra teisingos, o yra nedang. Tad
nebus galima duoti pilietinio atsakymo, kad yra parodyti tik
kryptį, kad religijai jaučiamas suminimas, manoma savimonę jaus
paramė ir brandė.

Religiniai išgyvėsmės liečiai, kaip yra pastebima, yra pertinamas,
kviečiamas į Al-Tu ūtuk' su keliu į al-Baq'at. Atmena: "Aini V.
pasuguo priklausa Dievo".

Aini²⁴ į jai patinkančius išgyvėsmėlius, kurie yra
suvokę: "Man patinkę, kad esu vyras, kuris kai kurios žemes, kai
kuri su Kristiumi ir Bačyčiu, kuris yra vyras".

Religiniam išgyvėsmėm turi gyventi išskirtiniam klasėm, kuris yra su Dievo
suvokimu. Jurate²⁵ raconte:

23. Zs. Aines savęs apibūdina kaip "vyrus", kuris yra išskirtinis klasės.

24. Zs. Jostes klausas: "Kuris yra vyras?"

25. Zs. Jurate: "Vyras" - tai vyras.

Al turėti dviliessią viršinės išgyvenimo sieju su Absoliuto iš-
gyvėsmė. Jo tikrosios būties pajautimui ir stipriu noru jo niekada
nurodyti. Jam būtina, tuo pačiuose kai kurias žemes, kai kurias
žemes, yra svarbių. Toks viršinės išgyvenimas man išyko
priemonės Sakramento. Al pagutau stiprią Dievo meilę
iš "vyrų" jėga. Al džiaugiausi dvaisioje, suvokdama, kad tapau
iš Al Dievo reikia, t. p. tikra Bažnyčios nare.

Vous liems atvejais jaučiuole suvokė save siejančis su Dievybe
iš būtinių rengės, džiaugsmo ir stiprybės priežastimi. Tai teigiamo
iš būdantinių jėgų.

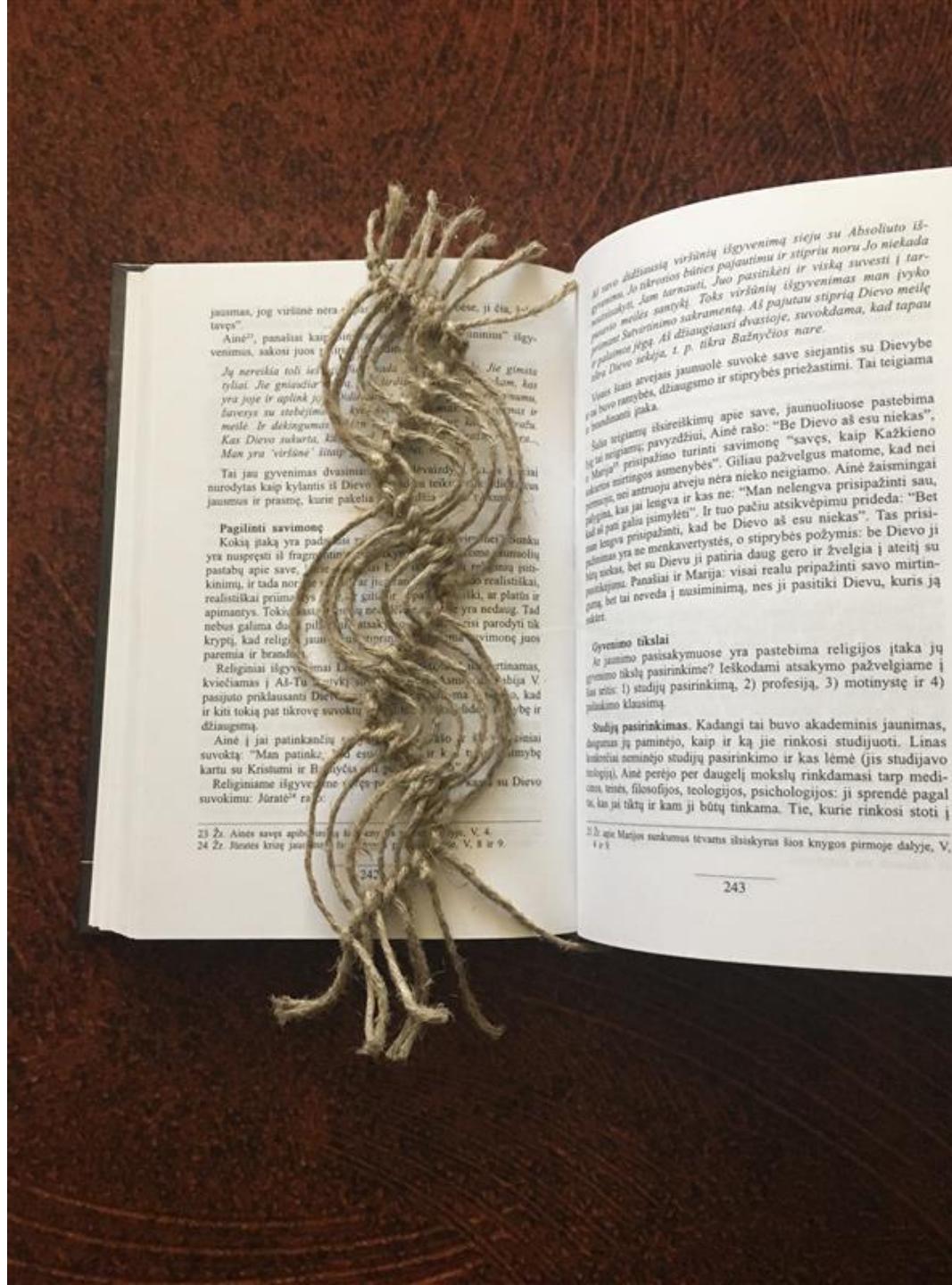
Šalia trigrampio skaireikiškumą apie save, jaunuojuose pastebima
yra išskirtiniai, pavyzdžiu, Aini²⁶ ražo: "Be Dievo aš esu niekas",
ir "Marija" - prispadėti turinti savimonę "savęs, kaipl Kažkienu
akelio ištingos asmenybes". Giliu pažvelgus matome, kad nei
jame, nei antrojo atveja nėra nieko neigiamo. Aini²⁷ žaismingai
paplina, kad jai lengva ir kas ne: "Man nelengva prisipažinti sau,
kad aš pat galiu išmyliu". Ir tuo patčiu atskirkėpimui prideda: "Bet
man lengva prisipažinti, kad be Dievo aš esu niekas". Tas prisipažintis
yra ne menkavertystės, o stiprybės požymis: be Dievo jি
niekas, bet su Dievu jि patria daug gero ir žvelgia į ateitį su
patinkėjimu. Pasauliai ir Marija: visai realu pripažinti savo mirtinėje
kraje, bet tai neveda į nusiminimą, nes ji pasitiki Dievu, kuris ją
skiria.

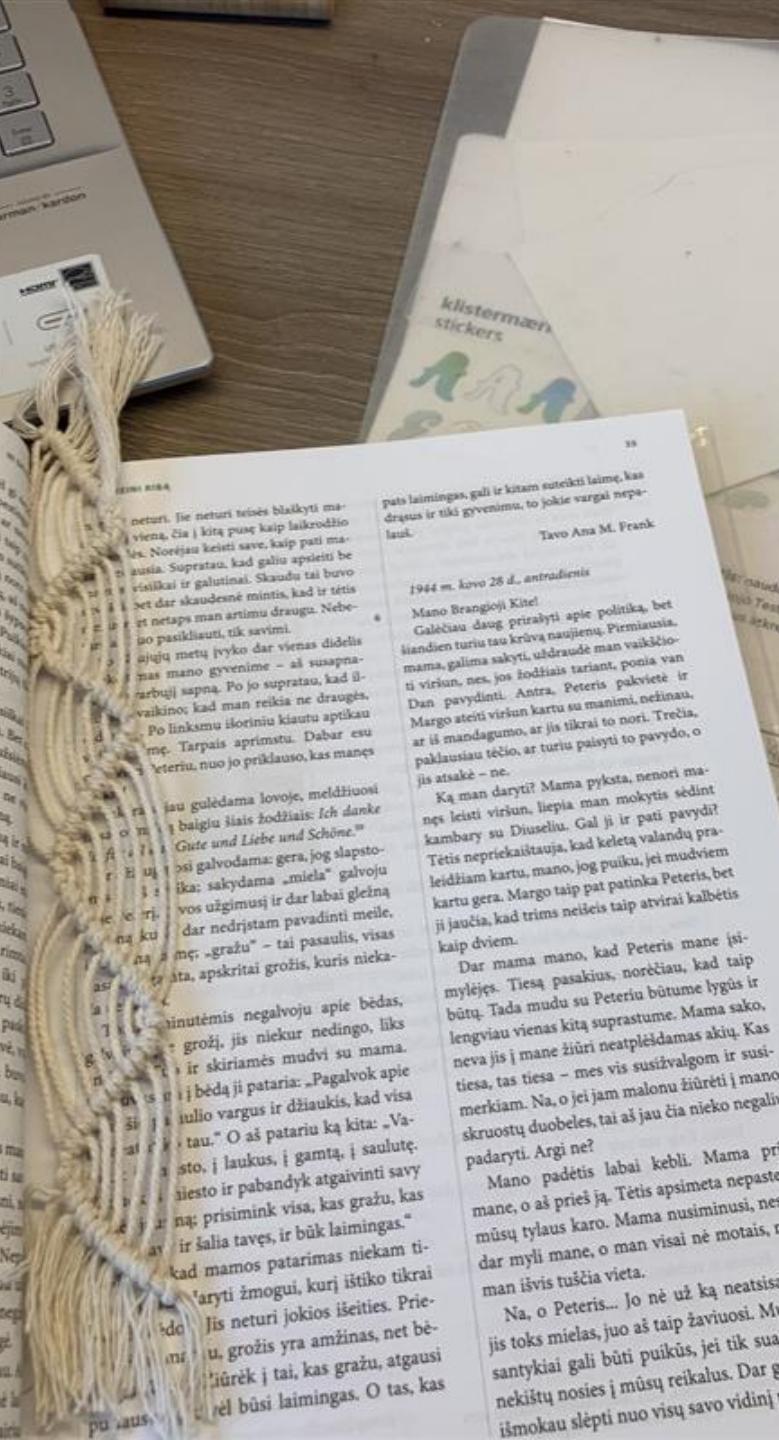
Gycinimo tikslai

Je pirmuoji pastaskymuoje yra pastebima religijos jtaka į
gycinimo tikslą pasirinkimė? Išskodami atskakymo pažvelgiame į
jai skirti 1) studijų pasirinkimą, 2) profesiją, 3) motinyštę ir 4)
paikinio klasinį.

Studijų pasirinkimas. Kadangi tai buvo akademinis jaunimas,
dagun jų paminejo, kaip ir ką jie rinkosi studijuoti. Linas išteikia nenuojo studijų pasirinkimo ir kas lėmė (jis studijavo
miegij). Aini perėjo per daugelį mokslo rinkdamasi tarp medicinos, teisės, filosofijos, teologijos, psichologijos: jি sprendé pagal
tai, kai jis tinka ir kam jি būtų tinkama. Tie, kurie rinkosi stoti į

26. Zs. Marijos nukurmas tėvams išlaikyrus šios knygos pirmoje dalyje, V.
27. Zs.

1944 m. kovo 28 d., antradienis
Tavo Aina M. Frank

pats laimingas, gali ir kitam suteikti laimę, kas drąsus ir tiki gyvenimą, to jokie vargi nepalaži.

Mano Brangioji Kite!

Galečiau daug prisibyti apie politiką, bet standien turiu tau kriva nausijem. Pirmiausia, mama, galima sakyti, uždraudė man vaikščiojimui, nes, jos žodžiai tauriant, ponia van Dan, pavydinti. Antra, Peteris pakvietė ir Margo ateiti viršun kartu su manimi, nežinau, ar iš manodagumo, ar jis tikrai to nori. Trečiai, jis atsakė – ne.

Ka man daryti? Mama pyksta, nenori manęs leisti viršun, liepia man mokyti, sedint kambarystu su Diuseliu. Gal jis ir pati pavydi? Tėtis nepriekaištauja, kad keletą valandų praleidžiam kartu, mano, jog puika, jei mudviem kartu gera. Margo taip pat patinka Peteris, bet jis jaučia, kad trims neįticei taip atvirai kalbetus kaip dviej.

Dar mama mano, kad Peteris mane išmylėjės. Tiesą pasakius, norčiau, kad taip būtu. Tada mudu su Peteriu būtume lygūs ir lengviau vienas kita suprastume. Mama sako, neva jis į maną žiūri neatplėdamas akių. Kas tiesa, tas tiesa – mes vis susizvalgom ir susmerkiam. Na, o jei jam malonu žiūrėti į mano skruostų duobelės, tai aš jau čia nieko negaliu padaryti. Argi ne?

Mano padėtis labai kebli. Mama prieš mane, o aš prieš ją. Tėtis apsimeta nepastebi mūsų tylaus karo. Mama nusiminusi, nes vi dar myli mane, o man visai nė motais, nes man išvis tuščia vieta.

Na, o Peteris... Jo nė už ką neatsisakyjis toks mielas, juo aš taip žaviuosi. Mudėsantykiai gali būti puikūs, jei tik suaug nekištų nosies į mūsų reikalus. Dar geri išmokau slėpti nuo visų savo vidinį pas-

Galutinis rezultatas:

žvilgsniu iš po tv
rės, ir tarsi lengvute
nykusiui, juodai nuga
Tačiau akys, lyg bū
jo niekuo pasaulyje,
anksčiau.

- Sėskis, pasikalbėsi
taré Naimané Ana.

Ir juodu susėdo ant ž
- Ar tu pažisti mane?

Mankurtas papurté gal
- O kaip tavo vardas?

- Mankurtas, - atsaké jি
- Tai dabar tave taip vac
ji savo vardu atsimeni? Prisi
vardą.

Mankurtas tylejo. Motina t
gina prisiimti, tarpaukį nuo
stambūs prakaito lašai, akys
pančia migla. Tačiau prieš jি iš
aklina nepermatoama sieną, ir jis
jiveikti.

- O koks tavo tėvo vardas? O
pats, iš kur kilęs? Kur tu gimei, ar

Ne, jis nieko neprisiiminé ir niek
- Ką jie tau padaré? - sušnibždė

ir vėl jos lūpos ēmė trūkčioti pries
ir dusdama iš nuoskaudos, pykčio ir
jinai vėl ēmė kükčioti, veltui mégind
siraminti. Motinos širdgélā né niek ne
mankurto.

- Galima atimti žemę, galima atim
tę, galima atimti ir gyvybę, - taré jি gar
bet kas sugalvojo, kas išdrīso pasikési
žmogaus atmintij?! O dieve, jeigu tu esi,
lkvēpei tokią mintį žmonėms? Argi maža l
gio žemėje ir be to?

Ir tuomet ištaré jinai, žiurėdama į sun
mankurtą, savo garsiuosius sielvartingus ž
džius apie saulę, apie dievą, apie save, žodžius
kuriuos iki šiolei persakinėja išmaningi žmo
nės, kai iškyla šneka apie sarozekų istorija...
Ir tuomet jinai pradėjo savo raudą, kuria
iki šiol mena išmaningi žmonės:

Štai ganosi ji, kaimenė, net kurgi piemuo?
Turi būti kažkur čia, kai jame slėnio
gale žmogų. Iš toli būtina žiūrėti,
kas jisai. Piemuo stoti, laikė už
pavadžio užpakaly, kupranu-
garj su manta ir iš p
ramai žvelgė, kaip j
Ir kai prijojo, kai
juto Naimané Ana,
nugarės. Pasirodė j
jai buvo galvo!

- Sūneli mano, br
aplink! - Jinai puo
skiriančia juos. - Aš
Ir išsyk viską sun
ma žemę, graudži
perkreipusi trūk
nustoti, bet nepai
pargriūtu, iškib
čio sūnaus petj ir
sielvarto, kuris se
užgriuvo, sulamda
dama vis žvelgē
žilų plaukų sruog
kuriais murzinosis
pažįstamus sūnau
gauti jo žvilgsnį, v
si, kad jis pažins ja
žinti savo motiną.

Tačiau į jos pa
reagavo, tarsi jি b
kasdien lankiusi j
kas jি tokia ir kod
kélé nuo peties j
palydovą - joja
nužingsniaivo į
reti, ar ne per to
pranugariukai.

Naimané Ana
dama, suspaudus
kiutojo nepakelė
jėgas, nuėjo pri
tis kuo ramiau. Š
nieko pažvelgė į ją beprasmišku ir abejingu

Tačiau kol kas niekur nieko nesutiko. Ir jau
traedo baimintis, ar tik neperginé tos kaimen
ės į kitą vietą, ar dar blogiau - ar nenuvarė
anžuanai tų kupranugarių visu pulku par
oti į Chyvą ar Bucharą? Ar grįš tada tasai
muo iš tokiu tolimum kraštų... Iškeliauda
iš aūlo, kamuojama sielvarto ir abejonių,
ina tiek ir tesvajojo - kad tik pamatytu
gyvą, tegul jis būna mankurtas, kas tik
tegu ir neprisimena nieko ir nesuvokia,
gul tai būna jos sūnus, gyvas, bent jau
. Argi tai maža! Tačiau, jodama gilyn į
tus, artédama prie tų vietų, kur galėjo
ai piemuo, kurj buvo sutikę nesenai
celiavusio karavano pirklių, vis labiau
jotis, kad sūnus, kurj jinai išvys, bus
o proto būtybę, ir toji baimė slėgė ją
ramybės. Ir tada meldė dievą, kad
jis, ne jos sūnus, o kitas nelaimin
triukaištaudama susitaikys su min
inėna nerā ir negali būti gyvo. O
pažvelgti į mankurtą ir išsitinkinti,
onės buvo tuščios, ir išsitinkinus
kamuotis, ir gyvens toliau, kaip
Bet paskui vėl ją pagauda
troškimas surasti sarozekuo
būtent savo sūnų, kad ir kas

miant širdyje prieštarangiems
ga pamatę, perjojusi per lékš
kupranugarių kaimenę, lais
laiciame slėnyje. Rusvaplau
upranugariai vaikštinėjo po
is ir dygių žolių atvašynus,
nes. Naimané Ana sukrito
ré, kiek tik jos kojos neše,
ižduoso iš džiaugsmo, kad
menę, paskui išsigando,
aisu pasidare, kad tuo
ą mankurtu. Paskui vėl
i nesusigaudė, kas jai

